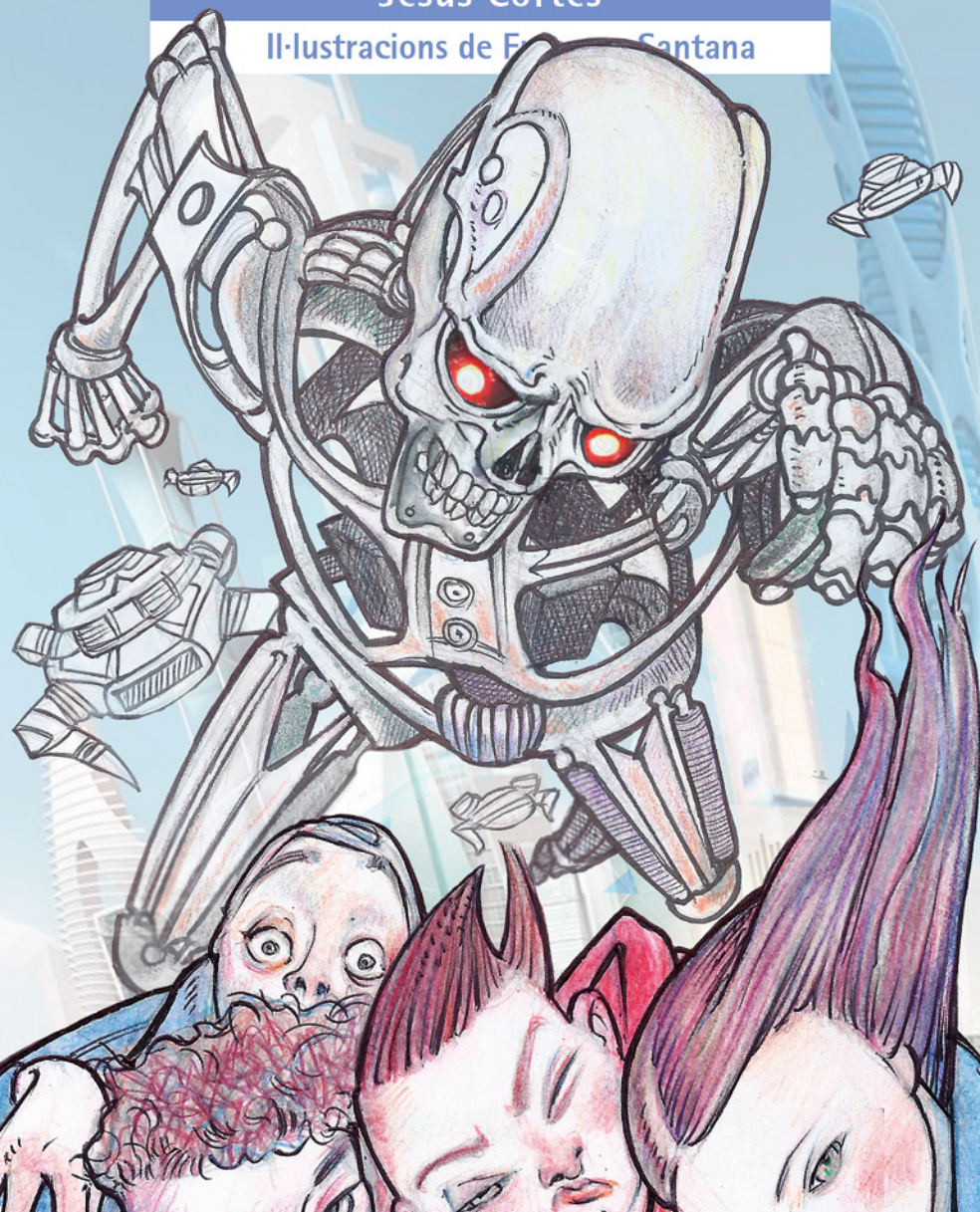

Bookland

Jesús Cortés

Il·lustracions de Ferran Santana

1

La màquina

El dia que vaig descobrir la sorprenent màquina Bookland vaguejava pels recreatius del centre comercial de Xirivella. Acostumava a anar-hi a colp de pedal amb Voro i Duli. Érem amics des del parvulari i seguíem junts després d'haver afusellat el primer any d'institut. Acabàvem d'estrenar les vacances d'estiu i encara no sabíem què fer amb tant de temps lliure. Perdent-lo se'ns havia fet migdia.

Sempre hi jugàvem a la mateixa màquina, una de Star Wars. Duli era un fanàtic del joc. Voro i Duli es desafiaven per superar els rècords de puntuació. Jo era més patós. Al costat de les seues, les meues puntuacions feien riure. En canvi, quan jugàvem als escacs me'ls menjava pels garrons. Al principi sempre

copiaven la meua jugada d'obertura, normalment la italiana, però després no tenien mai massa clars els plans d'atac. I mentre se'ls pensaven jo ja tenia l'estratègia formada al tauler.

Però als recreatius, l'obertura italiana no em servia de res. Als recreatius no hi havia màquines d'escacs. I si n'hi haguera, supose que m'hauria guanyat. O més ben dit, ara que sé tot el que sé, no ho supose. N'estic segur.

En un racó, oculta darrere d'un paravent negre, la màquina Bookland romania aïllada de la resta de màquines electròniques, quasi totes ocupades per jovenalla. Mentre Voro i Duli –el primer disparant i l'altre animant– feien miques la flota imperial de Darth Vader m'hi vaig acostar, encuriosit, al racó.

De primeres, la presència de la màquina em va desconcertar. D'una banda, per baix semblava una antigalla de metall mig rovellada. Em recordava les escurabutxaques en què havies de fer coincidir fruites per a guanyar el premi. En aquesta no hi havia fruites, sinó números, tres en total. Formaven el número 101. Però dalt, uf!, a la banda de dalt, sense cap protecció que impedira tocar-lo, hi havia un robot de mig cos, d'aspecte humà i rostre tètric, que mirava cap a l'infinit amb els ulls apagats. Era com un cíborg pelat, amb les dents i l'anatomia metàl·lica a l'aire. La mirada i el somriure esgarrifador feien por. Entre les mans robòtiques hi havia un llibrot obert

per la meitat. Estava encastat al moble metàl·lic. Les pàgines que tenia a la vista mostraven dibuixos de màgia. També s'hi veia un missatge que algú havia escrit a mà de manera ben visible i clara:

BOOKLAND 101
SOS
Introduïu 10 cèntims

Deu cèntims? No coneixia cap màquina que et deixara jugar per menys d'un euro. És clar que aquesta semblava una antigalla, almenys per baix.

El senyal de socors em va despertar encara més la curiositat. De manera inconscient vaig acariciar un braç del robot. La fredor del metall em va entrar pel tou dels dits.

D'un costat del moble, per a fer que la màquina funcionara, eixia una palanca de pom esfèric. En una placa envellida hi havia gravat el preu de cada partida: 10 cèntims, tal com deia el missatge escrit al llibre.

—Ben, et toca! —em cridà Duli, impacient. Només quan em tocava jugar s'adonaven que m'havia perdut ací i allà.

Voro i Duli feien durar una eternitat les cinc vides de cada partida. Les meues s'esgotaven com aigua entre els dits. Em menjava tots els meteorits que m'eixien al pas.

Mentre em pensava quina nau triar, una ombra ens passà de llarg per darrere. La vaig veure de reüll enfilant el racó de la Bookland. Voro i Duli ni se'n van adonar. La ullada furtiva em donà una imatge que em resultà familiar. Era d'una xavaleta. I duia una motxilla penjada amb l'aspecte d'haver viatjat per mil mons. Em feu l'efecte que la coneixia, i que tenia pressa per amagar-se darrere del paravent. Fou un vist i no vist.

–Vinga, tio! –em donà pressa Voro.

Vaig triar nau.

–Nooo! –exclamà Duli–. Sempre tries el Falcó! Mira que ets maniàtic!

–M'agrada el Falcó –vaig dir.

–Però l'Ala-X és un caça estel·lar! És més ràpid!

–I l'Ala-A també –va afegir Voro.

–Sí, també! Però el Falcó és un motocarro. Chewbacca està cansant de dir-ho. Per això sona com un ploró quan parla.

La puntuació començà a pujar a colp de làser. Les vides em van durar quasi setanta mil punts. El rècord estava en quasi sis milions. Pel que feia a mi, l'Estrella de la Mort podia dormir tranquil·la.

–Ho veus? Ja t'han liquidat.

–És que els bombarders TIE són la canya –em va defensar, com sempre, Voro.

–Els TIE només que són borinots. Però a qui se li passa pel cap entrar en batalla amb un motocarro?

Fins i tot el Luke Skywalker deia que el Falcó era un tros de ferralla.

Li tocava a Voro. Duli es fregava les mans. Estava impacient per tornar a volar en una de les naus de la Resistència.

Mentre seguien les batalles siderals em vaig fer el desentés i vaig clavar el cap per darrere del paravent. Em vaig quedar espatarrat. Sí, era una xavaleta el que havia vist, i ens coneixíem. Era Sofia, companya d'estudis. A l'insti no havíem coincidit en la mateixa classe però recordava haver-la vista pels corredors o pel pati. Ulls verds, cabells castanys un poc despen-tinats, nasset arromangat, molt graciós. Estreta de malucs. Vestia, com sempre, de manera informal. Sofia era de les que podia anar a una boda amb els texans tallats que ara duia sense que li importara què digueren els convidats. La brusa sense mànegues de color granat li parava bé. El cinturó li venia massa llarg. Li penjava fet un nuc pel costat de la sivella. A simple vista, el seu cos em recordava el meu. Però jo era més esquifit. El seu era més agraït. Jo sempre em veia a l'espill com un Chupa Chups, en aquest cas de magrana perquè em vaig enrojolar.

No la coneixia massa. Vivía a l'oest del poble, en una unifamiliar al barri residencial. Jo vivia en una planta baixa del casc antic, com Duli i Voro. Al col·legi no era massa popular. Anava molt per lliure. Però no et negava mai un somriure... si te'l

mereixies. A pesar d'això, alguns –i també algunes– la tenien per una creguda. És el que pot passar si et deixes dur per impressions falses.

Sofia es quedà mirant-me com si l'haguera agafada en una entremaliadura. Quan ma mare em va pillar buidant la vidriola per comprar-me un Spiderman al quiosc, jo vaig posar la mateixa cara.

–Hola, Benjamí –em saludà Sofia.

Tenia una cara simpàtica. Era un *collage* de timidesa, precaució, i un punt d'intel·ligència que li aportava maduresa. Era una xavaleta, com nosaltres. La diferència era que nosaltres estàvem més verds.

–Ben, els amics em diuen Ben. Hi estic més acostumat.

–Doncs, hola, Ben. Soc...

–Sofia, ja ho sé. Què fas ací? Jugues amb aquesta màquina?

Em feu la sensació que el gest de Sofia amagava una explicació massa llarga que no tenia temps de donar.

–Si no t'importa i em guardes el secret t'ho diré en un altre moment. Però ara tinc molta pressa.

–Un secret? No hi ha res de dolent perquè t'agrada jugar amb una màquina com aquesta... si funciona. Quin premi dona? Com s'hi juga?

La impaciència de Sofia es delatava a cada segon. Sens dubte, tenia pressa. Em mirava la camiseta amb

una imatge del Capità Amèrica. Duli era fanàtic de Star Wars. Jo, dels superherois de Marvel.

–Si vols quedem demà i t’ho conte, només òbri-guen els recreatius. Però ara m’has de deixar a soles. Per favor.

El desconcert no em deixava pensar amb claredat.

–Poden vindre els meus amics?

–Obduli i Salvador?

–Duli i Voro, sí. Són allà fora.

–Ja els he vist... Confies en ells?

–Què vols dir?

–Saben guardar un secret?

–Supose que sí. No ens han confessat mai cap secret. Però supose que sí.

Sofia negà nerviosa amb el cap.

–Ara no tinc temps –digué–. Demà! Quan òbri-guen. Ara deixa’m a soles. Per favor.

Els ulls de Sofia em pregaven que li fera cas i alhora em deien que també confiara en ella.

–Però què passa? Et podem ajudar d’alguna manera?

Sofia de sobte es quedà pensarosa, com si no haguera caigut en això, en què potser la podíem ajudar en allò que es portara entre mans.

–Potseer sí, podríeu –contestà. Seguia pensarosa–. Tu o els teus amics patiu de claustrofòbia?

–De claustrofòbia?

–Por als ascensors, als espais tancats o molt estrets...

–Ja sé què és la claustrofòbia.

–I en patiu cap de vosaltres?

–No que jo sàpia.

Durant uns segons, Sofia es quedà com sospesant una idea en el cap. Una idea d'aquestes que comencen amb un «I si...?». Se li va plegar una galta, com si la idea li agradara.

–De veritat m'ajudariéu? Duli i Voro hi estarien d'acord sense saber de què va l'assumpte?

–Sí ens ho contares... Són allà fora, jugant.

–És clar, us ho hauria de contar. I ho puc fer. Però ara no.

–Aleshores, demà.

–Sí, millor demà. Ara deu ser massa precipitat. Segurament no em creuríeu si només us ho contara. A més, abans ho hauria de proposar.

Anava a preguntar què havia de proposar i a qui. Però Sofia em posà un dit als llavis per impedir-ho.

–Demà –digué.

–Bé –em vaig conformar.

–Una cosa més: teniu telèfons mòbils?

–En tenim, però els pares només ens els donen per a situacions especials. Normalment no en portem. No els necessitem.

–Millor. En qualsevol cas, no porteu res que tinga components digitals. Si us sona estrany no penseu que he perdut la xaveta. Ho has entés?

La petició era al·lucinant. Però no li trobava el trellat. Realment no sabia què dir mentre feia per encaixar-la. Voro i Duli m'anaven a agafar per boig.

—Ho he entés. Tens por d'això, que pensem que has perdut la xaveta?

—No, tinc por que penseu que sigueu vosaltres els qui l'hàgeu perduda.

Sense insistir més vaig fer mitja volta del tot perplex i vaig tornar amb Duli i Voro. A Duli li quedava una vida de la partida i em tornava a tocar a mi. Voro era un sac de nervis. Li agradaven molt els videojocs. Estalviava per a comprar-se una Xbox, però al ritme que estalviava podia tardar a comprar-la uns trenta anys.

Un últim bum sideral i... GAME OVER.

—Merda! —exclamà Voro. Sempre deia això quan ens abatien.

Vaig jugar una partida més amb un ull pendent del racó. Naus imperials, meteorits, làsers pertot arreu... I de sobte, quasi imperceptible entre les llums dels recreatius, una inesperada claror dins del paravent em va distraure un pessic de segon. Quan els *borinots* de Duli em feren pols a pesar d'haver triat un Ala-X, em va faltar temps per a tornar dissimulant al racó. Estava buit. Sofia no hi era. Havia desaparegut. I estava quasi segur que no se n'havia anat passant per darrere de nosaltres. No hi havia, tampoc, cap forat o porta secreta a través de la qual haguera pogut tocar el dos.

Voro i Duli m'estaven esperant a pocs metres quan vaig eixir del tot estupefacte.

–On anaves? –preguntà Duli.

No sabia molt bé per on començar. Però l'endemà tenia una cita amb Sofia i els meus millors amics estaven convidats. La qüestió era si no em durien a una residència de malalts mentals quan els contara què havia passat mentre ells s'enfrontaven a la flota imperial. No m'anaven a creure. Però tampoc em van creure quan l'apegalosa de Tina Moltó em va caure damunt en classe de gimnàstica uns dies abans que em regalara una polsera plena de corets. Durant tota una setmana m'estigueren llançant besets burletes a l'aire.

Per cert, Voro i Duli ni van arribar a veure la màquina Bookland darrere del paravent.

